

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. II. Circa permissionem peccatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

§. II.

Tentatio II. Circa permissionem peccatorum.

VIII. **A** Fra pia & devota Virgo videns passim tantam grandia, & multiplicia peccata ab hominibus committi, vehementer miratur, quomodo Deus qui tam facile ea impedire posset, salvâ suâ Justitiâ & Bonitate, nihilominus ea permittat, ideoque à confessorio hanc sibi Justitiâ paulò clariùs explicari petit. Quæritur, quomodo sit eidem respondendum?

Responsio.

IX. Primò illi ostendat, hanc permissionem non modicè ad gloriam DEI, & humani generis exaltationem profuisse; cum enim propter peccata hominum abolenda DEUS incarnatus, & passus sit, clarè sequitur, omnium illorum bonorum, quæ ex Christi Incarnatione & Passione secuta sunt, peccata quodammodo causam fuisse; inde tanta gloria Dei, gratulari, admiratio, & cognitio bonitatis ejus. Ex peccatis homines agnoverunt specialiter DEI patientiam, clementiam, lenitatem. Tantus virtutum apparatus exornat nunc Majestatem ejus, provocat humilitatem nostram ad laudes ejus, ad affectus, ad obsequia; ut non immeritò S. Ecclesia felicem dicat culpam, quæ tantum meruit habere Redemptorem.

X. Secundò eidem ostendat, quantarum virtutum exercendarum, meritorumque cœlestium augendorum occasio sit eadem peccatorum permissio: ita ut non immeritò dixerit Lactantius: *Ubi vitia non sunt, nec virtuti quidem locus est, sicut nec victoria,*

ubi Adversarius nullus est, ita fit, ut bonum sine malo in hac vita esse non possit. Revolvantur bona, quæ ex peccato Doctoris Parisiensis S. Brunoni & Sociis ejus, & toti per eos Ecclesiæ sunt exorta, & clarè apparebit, permissionem hanc non sine ingentium bonorum prævisâ sequela fuisse factam, ut rectè huc applicari possit notissimum illud S. Augustini effatum: *Melius judicavit DEVS de malis benefacere, quàm mala non esse permittere.*

XI. Tertio illi demonstrat, non minùs celebrari debere bona morum, quàm naturæ (cùm in illis perinde ac in istis intentio sit semper optima, omnèque defectus præter propositum accidant) sicut ergo monstra naturæ ad decorem mundi spectant; sic peccata, quæ sũnt monstra morum, ad Providentiæ divinæ decus pertinent; id quod sapienter etiam S. Thomas advertit, dum ait: *Nec tamen hoc divinæ bonitati repugnat, quòd mala esse permittit in rebus ab eo gubernatis. Primò quidem, quia Providentiæ non est naturam gubernatorum tollere, sed salvare. Requirit autem hoc perfectio universi, ut sint quadam, in quibus malum non possit accidere; quadam verò, quæ defectum mali pati possint secundum suam naturam. Si igitur malum totaliter excluderetur à rebus, Providentiæ divinæ, non regerentur res secundum earum naturam. quòd esset major defectus, quàm singulares defectus, qui tollerentur.*

XII. Quarto illi ostendat, quantopere hæc permissio ad ipsius etiam humanæ Naturæ decorem pertineat, quia, ut Trithemius rectè discurret, si Deus non permitteret peccare hominem, brutis videretur deterior, quæ nullâ impellente violentiâ natura motibus liberè

liberè utuntur; nam etsi bruta ratione careant, liberum tamen (id est, indifferentem) natura motum habent, quem sequuntur: in quorum comparatione homo videretur inferioris conditionis, si non haberet liberum voluntatis arbitrium. Permisit autem homini DEVS voluntatem liberam, cui nec Reges imperant, nec Principes. Hinc rectè S. Isidorus l. de summo bono dixit: Non permetteret Deus mala oboriri, nisi ex contrariis malis Natura bona decor eniteret.

XIII. Quintò illi demonstrat, etiam multitudinem peccatorum efficere non debere, ut permissio illius minùs justa reputetur; nam, ut rectè dixit Aletius 2. p. q. 94. n. 3. plus est bonum, vel numero, vel quantitate, quod elicit DEVS ex malo, quàm sit bonum, quòd destruitur per malum. Unde licèt ablutè videantur plurima peccata, non sunt plura bonis; imò ideo expediebat multa permitti peccata, ut exuberantia bonorum ex multitudine malorum magis illustraretur: id quod egregiè confirmans S. Augustinus l. II. de civ. c. 18. Sicut contraria, inquit, contrariis opposita sermonis pulchritudinem reddunt; ita quòdam non verborum, sed rerum eloquentià contrariorum oppositione saculi pulchritudo componitur. Et sicut pictura cum colore nigro, suo loco posita, ita universitas rerum (si quis posset intueri) etiam cum peccatoribus pulchra est, quamvis per seipso consideratos sua deformitas turpet. c. 18. Accedit, quòd unum peccatum sit peccatorum alterius, & alterum alterius pœna, quatenus indigni per peccatum finis divinis auxiliis, unde mirum videri non debet, multa esse peccata, si aliqua oportuerit permitti.